

[Ole Bjørn Kraft.]

vedkommende, at der nu søges gennemført et byggeprogram med amerikansk hjælp både for regeringsforslagets skibe og for de nye. Der sikres i det hele et kontinuerligt byggeprogram, således at flåden vil gennemgå en gennemgribende fornyelse.

For flyvevåbenet er regeringsforslagets 86 fly, som det er nævnt, blevet til 112 fordelt på 7 eskadriller, og det er heller ikke af ringe betydning, at vi i stedet for 3 operative flyvestationer får 4 og en, der forberedes så vidt, at den hurtigt kan gøres klar.

En afgørende forudsætning for hele ordningen er, at vort forsvar gennem den amerikanske våbenhjælp forsynes med tidens moderne materiel. Det gælder her ikke mindst om beredskabsstyrkens omdannelse til panserinfanteri med selvkørende vogne til fodfolket, med moderne signalmateriel o.s.v., hele den mekanisering, som er nødvendig. Det gælder flyvevåbenets jagereskadriller, det gælder søværnets nu betydeligt udvidede byggeprogram.

Jeg vil udtrykke håbet om, at den kendsgerning, at alle demokratiske partier nu står samlet om en positiv ordning, der er mere rationel og mere teknisk effektiv end tidligere ordninger, vil overbevise de amerikanske myndigheder om vor vilje til at opfylde vore forpligtelser som allieret. Der er megen grund til at give udtryk for dansk taknemlighed for den store støtte, der allerede er ydet os igennem våbenhjælpen. Der tænkes naturligvis her i landet meget på, hvad forsvaret koster de danske skatteydere, men det er dog vort eget forsvar, det drejer sig om, det direkte forsvar af vort eget område, men de amerikanske skatteydere giver deres væsentlige bidrag til, at dette forsvar kan gennemføres, både ved pengehjælpen og ved amerikanske styrkers placering i Europa langt fra hjemmet. Det beløb, de amerikanske skatteydere har ydet os gennem våbenhjælpen indtil i dag, har drejet sig om milliarder. Lad os nu ikke være smålige i dette land i vor erkendelse af den hjælps uhyre betydning for friheden og freden også for os.

Der står nogle vigtige spørgsmål tilbage, der kræver en kommentar fra vor side. Der er først tjenestetiden. Beslutningen om nedsættelsen af tjenestetiden fra de nu-

gældende 16 måneder til de 12 har været et vanskeligt punkt under forhandlingerne, og jeg vil sige det ganske åbent: vanskeligt for os at acceptere. I oppositionspartiernes eget forslag blev vi stående ved 14 måneders tjenestetid plus frivilligt kontraktansat erstatningspersonel. Skønt ikke militærsagkyndig er jeg af den opfattelse, at 14 måneders tjenestetid med tilstrækkeligt antal kvalificeret fast mandskab vil være en mere kampkraftig og effektiv organisationsform for en beredskabsstyrke end en ordning alene med værnepligtige med 16 måneders tjenestetid.

Når vi har tilsluttet os forslaget og vil være loyale over for det, ligesom vi forventer loyalitet fra alle overenskomstens deltagere på områder, som er vanskelige for dem, skyldes det, at det er en ufravigelig forudsætning, at nedsættelse af tjenestetiden sker i 2 tempi, først til 14 måneder for alle våbenarter og derefter en nedsættelse til 12 måneder betinget af — på samme måde som det er tilfældet for nedsættelsen til de 14 måneder — at kvalificeret mandskab tilvejebringes ved rekruttering af frivilligt fast erstatningspersonel i det nødvendige antal. Dette antals størrelse er fastsat i bemærkningerne i overensstemmelse med militærets sagkyndige.

Hermed opfylder vi den forudsætning, som den europæiske øverstbefalende, general Norstad, har fremhævet i sit brev til forsvarsministeren, som er offentliggjort i betænkningen. Det hedder heri — jeg håber fortsat at have tilladelse til at citere —:

„Jeg håber meget, at De vil udsætte enhver nedsættelse af tjenestetiden, indtil De har virkelig sikkerhed for, at de danske styrkers kvalitet såvel som deres antal kan opfylde de krav, der stilles til moderne, effektive enheder.“

General Norstad fremhæver i øvrigt, at vi har brug for kvalitet eller effektivitet i enhederne i lige så høj grad, som vi har brug for blot en mandskabsstyrke.

Kravet om den hårde kerne har fra Atlantpagtens første dage været dens militære ledelses store ønske. Jeg husker personligt endnu, hvor stærkt general Eisenhower, der dengang var øverstkommanderende, ved de første forhandlinger her i landet fremhævede dette, men særlig stærkt står for mig feltmarskal Montgomerys åbenhjertige,